

ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา

ฉีกกฎนวนิยาย สร้างมุมมองใหม่
ในความรักที่แตกต่าง เมื่อเขาจำต้องแต่งงาน
ร่วมชีวิตกับเธอที่เป็นคนสติไม่ดี
อุทิศตัวทำหน้าที่เป็นทั้ง เจ้าบ่าว และ สามี
จนกระทั่งถึงวันที่..เธอกลับมาจดจำตัวเอง
ได้อีกครั้ง

1

ศันสนีย์ zionzany

เราทุกคน
รักคุณ
รักโลก
หนังสือเล่มนี้ อธิบายงานของอาสาสมัคร

ผมเป็นสามี แม่ต้องดีเป็นภรรยา

ฉีกกฎนวนิยาย สร้างมุมมองใหม่
ในความรักที่แตกต่าง เมื่อเขาจำต้องแต่งงาน
ร่วมชีวิตกับเธอที่เป็นคนสติไม่ดี
อุทิศตัวทำหน้าที่เป็นทั้ง เจ้าบ่าว และ สามี
จนกระทั่งถึงวันที่..เธอกลับมาจดจำตัวเอง
ได้อีกครั้ง

1

ศันสนีย์ zionzany

ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา เล่ม 1

โดย : ศันสนีย์ zionzany

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-93720-5-9

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มิถุนายน 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ
ศันสนีย์.

ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา เล่ม 1.-- กรุงเทพฯ : สีน้า, 2564. 266 หน้า

1. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.913

ISBN 978-616-93720-5-9

พิมพ์ที่

บริษัท จรัสสินทวงศ์การพิมพ์ จำกัด

233 ซอยเพชรเกษม 102/2

แขวงบางแคเหนือ เขตบางแค

กทม. 10160 โทร.0-2809-2281-3

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์สีน้า

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก

แขวงบางไผ่ เขตบางแค กทม.10160

watercolorpublishing@gmail.com

ราคา 250 บาท

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

พิสูจน์อักษร

รูปเล่ม

ออกแบบปก

ธนพร ภูนวงศ์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

อภิธาร เพ็ชรวัฒนา

คำนำสำนักพิมพ์

พิศมณิ เป็นลูกสาวคนโตของบ้านอัญวณิश्य์ ที่เกิดมาบนกองเงินกองทอง ด้วยบิดามารดาเป็นผู้สร้างรากฐานเอาไว้แล้ว เธอเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง แต่มีความเก่งและเฉลียวฉลาด จึงไม่เคยยอมอ่อนข้อให้ใคร มีแต่คนอื่นเท่านั้นที่ต้องยอมให้เธอ จนวันหนึ่งเธอเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ พ้นขึ้นมาอีกทีก็กลายเป็นคนบ้าสติไม่ดี และที่แย่ไปกว่านั้น เธอถูกรวบครว้มัดมือชก ให้แต่งงานกับ **สุชาญ** ทั้งที่ยังเป็นบ้า ซ้ำร้ายเขาไม่ใช่คนรักอีกต่างหาก เพื่อให้น้องสาวของตนเองสมหวังได้แต่งงาน สาเหตุเพราะตระกูลอัญวณิश्य์ต้องคำสาปอาถรรพ์ประจำตระกูล ลูกสาวคนโตสุดจะต้องออกเรือนก่อน ลูกหลานคนที่เหลือถึงจะออกเรือนได้ ถ้าไม่ทำตามจะมีวิญญาณบรรพบุรุษมาคอยดขวางไม่ให้ลูกหลานคนไหนได้แต่งงาน

สุชาญ เจ้าบ่าวจำเป็น ยอมแต่งงานกับคนบ้า ทั้งที่ตนเองมีคนรักอยู่แล้วเพื่อเงิน คำเดียว จึงต้องยอมเสียศักดิ์ศรีของตัวเองและคนที่เขารัก ด้วยข้อผูกมัดสัญญาสองปีกับเงินก้อนโต ที่เขาคงไม่มีปัญหาหามาได้ในเวลาอันรวดเร็ว สำหรับนำไปรักษาพ่อที่ป่วยหนักรอการรักษา แต่แล้วความใกล้ชิดผูกพันของที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นทีละนิด จนกลายเป็นความรัก ของสุชาญมากกว่าแค่ทำตามหน้าที่หรือสัญญา

ทว่าทุกอย่างก็กลับพังทลายลงไปเมื่อ พิศมณิ เกิดจดจำตัวเองขึ้นมาได้ แต่กลับไม่รู้จักว่า สุชาญ เป็นใคร ? เรื่องวุ่น ๆ จึงเกิดขึ้นตั้งแต่วันนั้น ถ้าท่านอยากรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นอีกต่อจากนี้ และทั้งสองคนจะกลับมารักกันอีกได้หรือไม่ เรียนเชิญเปิดหน้าถัดไปได้เลย **ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา** ประพันธ์โดย **คันสนีย์ zionzany** การ์ตูนเรื่องนี้จะทำให้คุณประทับใจไปอีกนาน

สำนักพิมพ์สีน้ำ

คำนำผู้เขียน

นิยายเรื่อง **ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา** เป็นเรื่องราวของผู้ชายปกติธรรมดาคนหนึ่ง ซึ่งถูกโชคชะตาชักนำไปให้ต้องแต่งงาน และใช้ชีวิตคู่กับผู้หญิงสติไม่ดีหรือที่เรียกกันว่า ‘คนบ้า’ คนหนึ่ง เขาต้องทำหน้าที่เป็นสามี คอยศึกษาเรียนรู้ คอยดูแลเธอในฐานะภรรยา ตามกำหนดเวลาที่ทำสัญญากับบิดาฝ่ายหญิงเอาไว้สองปี

นิยายรักเรื่องนี้ เริ่มต้นขึ้นเมื่อเดือนสิงหาคม 2564 ในการนำเอาโครงเรื่องเก่าเก็บที่เคยคิดเอาไว้มานานแล้ว เอากลับขึ้นมาปรับแก้ ปรับเปลี่ยน แก้ไขสร้างตัวละคร ลงรายละเอียดเบื้องต้นต่าง ๆ ก่อนจะเริ่มต้นเขียนถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของชายหญิงคู่หนึ่ง อยากเขียนนิยายแนวรักอบอุ่น ซึ่งกินใจ ผ่อนคลายอารมณ์ รับหน้าผนคู่รักเรื่อง ซึ่งภายในเรื่องก็จะคละเคล้ากันไปทั้งความสุข ความทุกข์ เสียสละหัวเราะ รอยยิ้มและหยาดน้ำตา นำพาหัวใจของท่านผู้อ่านไปสัมผัสกับความรู้สึกนึกคิดของตัวละครอย่างใกล้ชิด

แก่นหรือเนื้อหาหลักของนิยายเรื่องนี้ คือ การใช้ชีวิตร่วมกันระหว่างคนปกติและคนบ้า โดยมีส่วนประกอบอื่น ๆ เป็นเครื่องปรุงเพิ่มรสชาติ อาทิเช่น การถูกปัญหาต่าง ๆ รุมเร้าชีวิต ต้องดิ้นรนหาทางออก การต้องตกอยู่ในสภาวะกดดัน หรือแม้แต่เรื่องของอดีตชาติหรือวิญญาณ โดยมีเหตุและผลสอดรับกันอยู่ในที่ด้วยว่าเหตุใด เรื่องนี้จึงมีวิญญาณเป็นตัวร่วมขับเคลื่อนเรื่องราวร่วมไปกับองค์ประกอบอื่นๆ

ผู้เขียนขอขอบคุณผู้มีพระคุณต่อนิยาย **ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา** ทุกท่าน บุคลากรทุกฝ่าย และผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนต่อนิยายเล่มนี้ หวังว่า ท่านจะได้รับอรรถรสและความบันเทิงจากนิยาย **ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา** ไม่มากก็น้อยกันด้วยนะคะ

ศันสนีย์ zionzany

พฤษภาคม 2564

สารบัญ

บทที่ 1	อัญวณิษย์	1
บทที่ 2	คำสาป	19
บทที่ 3	เลือก	37
บทที่ 4	สื่อ	57
บทที่ 5	แผนการ	77
บทที่ 6	คืนแรก	95
บทที่ 7	เผชิญหน้า	109
บทที่ 8	ให้	125
บทที่ 9	ครอบครัว	141
บทที่ 10	ปรับตัว	161
บทที่ 11	รางวัล	179
บทที่ 12	น้องชาย	197
บทที่ 13	รวมตัว	217
บทที่ 14	ปลอม	235
บทที่ 15	ฝันร้าย	253
บทที่ 16	ฝาก	271
บทที่ 17	ตัดสินใจ	291
บทที่ 18	ต้องการ	307

บทที่ 1

อัญวณิชย์

แสงอาทิตย์ยามเช้าสาดส่องลงมา ผ่านชั้นใบอันคหนาของ ต้นบุนนาคสูงใหญ่ เกิดเป็นร่มเงาของแมกไม้ทาบทับลงบนตัวตึกขนาดใหญ่ทาสีขาวครีม ซึ่งมีลักษณะภายนอกเป็นสไตล์นีโอคลาสสิก ตามแบบ อย่างรสนิยมทั่วไปของคนมีเงิน ที่ต้องการสร้างคฤหาสน์หลังใหญ่ไว้เป็น ที่พำนักอาศัยสักหลัง

บนชั้นสอง ภายในห้องหนึ่งด้านปีกตะวันออก สายลมโชยอ่อน ของยามเช้าพัดผ่านอย่างแผ่วเบา เข้ามาทางหน้าต่างสี่บาน ซึ่งถูกเปิด ออกกว้างอย่างเต็มที่ในเช้านี้ เพื่อรับแสงแห่งวัน เงามวลยซึ่งเกิดจาก แสงแดดส่อง ลอดผ่านร่องรูตามกิ่งก้านใบของต้นบุนนาค เดินเส้นเด่น ไหวไปตามผนัง ทอดตัวลงบนพื้นไม้ขัดมันสีน้ำตาลเงวับ และบางส่วน ยังถือโอกาสทาบทับลงบนตัวของชายคนหนึ่ง ผู้ซึ่งกำลังยืนอยู่ตรงหน้า กระจกเงาบานใหญ่ ในชุดเจ้าบ่าวแบบไทยประยุกต์

สุชาฎ ขยับตัวอย่างอึดอัดเล็กน้อย ภายใต้อู่ทองราชประแตน แขนยาวขนาดพอดีตัวสีโรสโกลด์ สองมือของเขาถูบไล้ไปตามสัมผัสอัน เรียบลื่นของเนื้อผ้าใจกระเบนสีม่วงเข้ม ซึ่งออกแบบมาให้ตัดกันกับ สีเสื้ออย่างเหมาะเจาะลงตัว มีเครื่องประดับคือสายสังวาลย์สีทองเส้นใหญ่ คล้องสะพายคาดตัวลงมาจากไหล่ด้านซ้ายของตน

เงาในกระจกสะท้อนภาพของผู้ชายในวัยต้นสามสิบ มีรูปร่าง สมส่วนลงตัวกับความสูงที่พอดีตามมาตรฐานชายไทย แม้ผิวพรรณ แลดูขาวอมเหลืองสะอาดสะอ้าน ทว่าเครื่องหน้ากลับไม่ได้หล่อเหลา

หรือโดดเด่นพอให้เป็นจุดดึงดูดสายตาแต่อย่างใด ตรงกันข้าม ภาพเงาที่ปรากฏในกระจกยามนี้ มองเห็นเป็นเพียงผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง ซึ่งมีดวงตาแลดูแห้งผากออกแดงเรื่อเล็กน้อย แม้ผ่านการจัดแต่งทรงผมและตกแต่งใบหน้าจากช่างเสริมสวยฝีมือดีเพียงใด แต่ถึงกระนั้น ก็ไม่อาจทำให้รอยยิ้มแห่งความสุขสดชื่น ปรากฏขึ้นบนใบหน้าได้ ถึงแม้ว่า วันนี้จะเป็นวันวาฬของชายหนุ่มก็ตามที

วันนี้เป็นวันฤกษ์งามยามดี คุณาสันตระกูล ‘อัญวนนิษฐ์’ จัดงานมงคลสมรสแบบเรียบง่ายขึ้นที่นี้ ทุกสิ่งทุกอย่างถูกเตรียมเอาไว้พร้อมสรรพ เหลือแค่รอให้สุชาญเตรียมความพร้อมทั้งกายและใจ ก่อนก้าวออกจากห้องแต่งตัวไปเพื่อรับบทเป็นเจ้าบ่าว เข้ารับพิธีการตามความเชื่อของคนตระกูลนี้ ในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า เขาจะได้เป็นสามีที่ต้องผูกพันและถูกผูกมัดด้วยพันธะหน้าที่ คอยดูแลภรรยาหรืออีกนัยหนึ่ง ลูกสาวคนโตของบ้านนี้ ในอนาคตอันใกล้ที่กำลังดำเนินมาถึง ไม่ว่า..เขาจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม

นางสาวพิศมณี อัญวนนิษฐ์ คือ ชี้อของเจ้าสาว บุคคลที่จะต้องเข้าร่วมพิธีสมรสเคียงข้างสุชาญ ในเช้าวันนี้..

เข็มบนหน้าปัดนาฬิกาตั้งพื้นแบบโบราณเคลื่อนเข้าใกล้เลขเก้า มีเสียงเคาะประตูทางด้านนอกเบา ๆ ก่อนที่ใครบางคนจะถือวิสาสะบิดลูกบิดประตูเปิดออกกว้าง ก้าวเข้ามาทำลายความเงียบสงบของยามเช้า ทั้งเอ่ยชวนพูดคุยสนทนา เพื่อให้สุชาญรู้สึกว่าเขาไม่ได้โดดเดี่ยวเพียงลำพังคนเดียวในที่แห่งนี้

“เป็นไงบ้าง ซาญ โอ้โฮ ! วันนี้หล่อเหลาดูดีเป็นพิเศษเลยนะเพื่อน”

อรุณสวัสดิ์ส่งเสียงทักทายพร้อมกับยิ้มร่า แลดูเบิกบานและมีความสุขเสียยิ่งกว่าเจ้าบ่าว ผู้ซึ่งเป็นเพื่อนกันเสียอีก ขณะสุชาญได้แต่ยิ้มนิยตตอบรับคำชมดังกล่าว หันหน้าไปทางเพื่อนผู้มีศักดิ์เป็นลูกพี่

ลูกน้องกับฝ่ายเจ้าสาว เพื่อนผู้เป็นหนึ่งในแรงผลักดันสำคัญ ที่ทำให้เกิดพิธีแต่งงานในวันขึ้นมา

“ขอบใจมากนะ รุณ ขอบคุณสำหรับทุกอย่าง”

“เฮ้ย.. ขอบคงขอบคุณอะไรกัน ฉันต่างหากแหละที่ต้องเป็นฝ่ายขอบคุณนาย สิ่งทีนายทำวันนี้ยิ่งใหญ่ นะ เพื่อน นายไม่ได้ช่วยแค่ฉัน ยังมีอีกหลายคนข้างนอกนั้น รอต่อแถวขอบคุณนายเป็นพรวน”

คำพูดดังกล่าวทำให้สุชาญหัวเราะออกมาเบา ๆ อย่างอดนึกขันไม่ได้ อรุณสวัสดิ์อาจพูดเป็นทำนองติดตลกก็จริง แต่ก็ไม่ได้เกินเลยไปจากความเป็นจริงเลยแม้แต่น้อย

มันเป็นงานแต่งงานที่แฝงเร้นด้วยนัยยะหลายประการ ทั้งพันลึกพิสดารเกี่ยวเนื่องกับเรื่องเหนือความเข้าใจ ซ้ำยังมีผลกระทบกับใครต่อใครหลายคน หรือแม้แต่มีเรื่องส่วนตัวของเขาเข้ามาปะปนกับเรื่องนี้ด้วย

เมื่อการแต่งงานไม่ใช่เรื่องของคนเพียงแค่สองคน สิ่งที่เจ้าบ่าวอย่างเขาพึงกระทำก็คือ ต้องอดทน รับมือกับทุกสถานการณ์ แล้วผ่านมันไปให้ได้

“เดินมาไกลแล้ว คงถอยหลังกลับไม่ได้ ก็คงต้องเดินหน้าต่อไป เขาให้นายมาตามฉันใช่ไหม ไปกันเถอะ ฉันพร้อมแล้ว”

ว่าที่เจ้าบ่าวขยับจัดเสื้อผ้าให้แลดูเข้าที่เข้าทางเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนพยักพยิดหน้าให้เพื่อนเป็นสัญญาณชวนกันออกจากห้องนี้ไป

“อืมหนอยก็ดีนะ เดี่ยวได้ออกไปเห็นเจ้าสาว อาจทำให้นายอารมณ์ดีขึ้นมาก็ได้ วันนี้ยัยพิศสวยมาก สวยถึงขนาดที่ฉันเห็นแล้วยังต้องตะลึงเลย ไม่รู้เรียกใช้บริการช่างแต่งหน้าทำผมจากที่ไหน เดี่ยวต้องขอเบอร์ติดต่อไว้ เพื่อเรียกใช้งานตัวเองบ้างแล้ว”

“คุณพิศเธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า วันนี้เป็นวันอะไร โดนบังคับแต่งกับใคร เธอยังไม่รู้เรื่องเลย”

“เออ ไม่วุ่นเหละดีแล้ว ถ้ายังอยู่ดีมีสติเป็นคนดี ชานี้ก็ไม่มีวันได้
แต่งออกไปไม่รู้ล่ะ จะยังงี้ก็ตาม ขอแค่ผ่านพ้นวันนี้ไปได้ ฉันยอมทำทุกอย่าง
เลยทีเดียวยี่วล่ะ”

อรุณสวัสดิ์พูดด้วยน้ำเสียงชิงชัง พลางผลักบานประตูเปิดออก
กว้าง เป็นฝ่ายเดินนำทางเพื่อนไปยังห้องประกอบพิธีสำคัญซึ่งอยู่บน
ชั้นเดียวกัน หากแต่อยู่คนละฟากฝั่งไปทางทิศตะวันตก ภายในตัวอาคาร
อันแสนกว้างใหญ่แห่งนี้

ตลอดรายทางไปตามโถงทางเดิน แวดล้อมไปด้วยผู้คนแต่งตัว
ประณีตสวยงาม ทุกใบหน้าต่างหันมองและส่งยิ้มให้แก่เจ้าบ่าว คล้ายดัง
ต้องการแสดงความยินดีถึงเห็นใจ แยกที่มาร่วมงานส่วนใหญ่เป็นญาติทาง
ฝ่ายเจ้าสาว พวกเขาพูดคุยกันด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเบิกบาน แลดูมีความสุข
สดชื่น เสียยิ่งกว่าคู่แต่งงานและเจ้าภาพในงานนี้เสียอีก

สุดปลายทางเดินเป็นโถงกว้างคล้ายห้องพระขนาดใหญ่ อรุณสวัสดิ์
ผายมือเป็นทำนองเชิญให้สุชาฎก้าวเข้าไปภายในนั้นเพียงลำพัง กลิ่นหอม
อ่อนจากพวงมาลัยดอกไม้มัดโชยมาแตะจมูกเป็นตัวแทนทาง ภายในห้อง
แลดูโปร่งโล่งขึ้นด้วยมีการนำเฟอร์นิเจอร์บางส่วนออกไป แต่ในเวลานี้
ห้องกลับแน่นขนัดไปด้วยผู้สูงวัยจำนวนหนึ่ง ซึ่งพากันมานั่งคอยท่าคู่บ่าว
สาวอยู่ด้วยสีหน้าอันสงบ

สุชาฎยกมือขึ้นพนมไหว้ชายวัยกลางคน ที่นั่งเด่นเป็นประธานอยู่
บนเก้าอี้ไม้แกะสลักตัวใหญ่ แล้วจึงค่อยหันไปไหว้แสดงความเคารพกับ
ผู้อาวุโสท่านอื่น ๆ ที่นั่งร่วมอยู่ด้วยในที่แห่งนั้น จากนั้น เขาจึงย่อตัวลง
เดินคลานเข้าเข้าไปใกล้ ก่อนหยุดนั่งพับเพียบลงตรงหน้าญาติผู้ใหญ่
สุดลมหายใจเข้าลึกยาว กำหนดจิตใจให้ตั้งมั่น มีสมาธิพร้อมประกอบ
พิธีการที่กำลังจะอุบัติขึ้นในอีกไม่ช้า

“วันนี้วันดี เป็นวันมงคลของบ้านเรา ฉันรู้สึกยินดีที่ได้ต้อนรับเธอ มาเป็นลูกเขย เป็นสมาชิกอีกคนหนึ่งของครอบครัวเรา ฉันหวังเพียงเธอจะ รักและเมตตา มีความอดทนให้แก่ลูกสาวของฉัน หนักนิดเบาหน่อย หรือ ไม่ว่าอะไร ยอมได้ก็ขอให้ยอมกันไป ฉันวางใจในตัวเธอได้ใช่ไหม สุชาญ”

“ครับ”

คนที่กำลังเอ่ยปากขอคำมั่นสัญญาจากเขา คือ คุณอุดมชัย ผู้มีศักดิ์เป็นบิดาของเจ้าสาว ข้างกันนั้นเป็นคุณพิชญ์สินี ภรรยาคู่ชีวิต ที่กำลังยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับน้ำตาแห่งความปลาบปลื้มยินดี ด้วยท่าทาง อันนึมนวลอ่อนหวานสมตัว

“ขอโทษด้วยนะจ๊ะ แต่ฉันตื่นตันจริง ๆ ไม่คิดเลยว่า จะมีวันนี้กับ เขาได้ อย่างไรก็ตามขอฝากลูกสาวด้วย ช่วยประคับประคองกันไป พิศมณี อาจเป็นผู้หญิงที่ขาด ๆ เกิน ๆ ไปบ้าง แต่ฉันเชื่อว่า เธอและลูกสาวของ ฉันสามารถจับมือกันข้ามผ่านสิ่งเหล่านี้ และมีความสุขด้วยกันได้”

“ครับ”

สุชาญไม่ได้พูดอะไร นอกจากคำตอบรับเพียงสั้น ๆ อาจฟังแปลกหู แลดูพิกลอยู่บ้างที่ผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าสาวออกจะรีบร้อนกล่าวคำอวยพร เหมือน ต้องการให้ขั้นตอนพิธีการเป็นไปอย่างกระชับรวดเร็ว สุชาญชำเลื่องสายตา มองไปยังภาพวาดติดผนังบานใหญ่ ที่อยู่บนฝาผนังห้องด้านหนึ่ง มันเป็น ภาพแทนตัวของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งไม่ได้แลดูสมจริงอะไรนัก แต่มีน้ำหนัก ทางความเชื่ออย่างมหาศาลต่อใครหลายคนที่มารวมตัวกัน ในงานฉลอง มงคลสมรสของเขา

รูปของบรรพบุรุษฝ่ายหญิง ผู้เป็นต้นตอของชาวลือเรื่องคำสาป รูปของย่าชาวดวงดี..

มีเสียงฝีเท้าก้าวเดินตึงตังดังขึ้นทางด้านหลัง ทำให้ทุกสายตา หันไปจับจ้องมองคนสำคัญ ผู้ซึ่งเฝ้ามองมาเป็นลำดับสุดท้าย และเป็นหัวใจ สำคัญของงานในวันนี้

เรือนร่างอรรธอ่อนบางในชุดไทยเจ้าสาว สีส้มพุดอ่อนอมม่วงเรียบ หู ปรากฏกายขึ้นตรงหน้าประตูด้วยท่าทางของคนที่ไม่เคยกลัว กังๆ ผมยาวรวบเกล้าเก็บเป็นมวยไว้ด้านหลัง เผยให้เห็นดวงหน้าสวยเด่นที่มีคิ้วและดวงเนตรคมเขียนประดับ ผิวพรรณผุดผ่องเป็นของโยแลดูเปล่งปลั่ง ทอรัศมีแห่งเจ้าสาวผู้งดงาม ผสมผสานไปกับฝีมือการเนรมิตแต่งแต้มจากทีมช่างฝีมือดี

แม้แต่สุชาฎาที่เหลียวหันไปมองก็ยังนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ คนตรงหน้าแลดูสวยงามสมคำชมเชยจากปากอรุณสวัสดิ์ แวบหนึ่งนั้น ชายหนุ่มคิดว่าตนคงเกิดความรู้สึกปลาบปลื้ม หรือไม่ก็คงมีความสุขอึดใจ ถ้าเพียงแต่ตนจะมีความรักหรือหัวใจ ให้แก่คนตรงหน้าอย่างแท้จริงตอนนี

มันเป็นการแต่งงานที่จัดขึ้นเป็นพิธี หากแต่หัวใจสำคัญของงานนี้คือ คู่บ่าวสาวไม่ได้มีความรัก หรือแม้แต่ความปรารถนาที่จะเป็นคู่ชีวิตกันด้วยซ้ำ

ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ในชุดเดรสสีฟ้าอ่อน แทรกตัวผ่านเจ้าสาวซึ่งเดินนำหน้าเข้ามาก่อน ‘พลอยแสง’ ผู้มีศักดิ์เป็นน้องสาวของพิศมณี รีบกระซิบกระซาบบอกกล่าวกับบิดามารดาเสียงเบา ด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“พ่อคะ แม่คะ รีบ ๆ ทำให้เสร็จสิ้นพิธีการเถอะคะ พี่พิศเริ่มตั้งท่างอแงแล้ว พลอยกลัวว่า อีกสักเดี๋ยวน พี่พิศอาจเกิดอาละวาดขึ้นมา แล้วงานจะล่มเอาเสียเปล่า ๆ”

ทั้งพ่อและแม่มีอาการหูผึ่ง ทำตาโตขึ้นมาทันที คุณอุดมชัยรีบลุกขึ้นไปจุดธูปเทียนบูชาพระประธาน หน้าโต๊ะหมู่บูชาขนาดใหญ่ ระหว่างรอเจ้าสาวที่นางเย็นจิต หญิงชราผู้มีศักดิ์เป็นแม่นมเก่าแก่ คอยรูลงให้เข้ามานั่งลงตรงด้านซ้าย เคียงข้างกับเจ้าบ่าวได้เป็นผลสำเร็จ

“นั่งตรงนี้นะคะ คุณพิศ นั่งพับเพียบดี ๆ ค่ะ นั่งแบบคุณชาฎา นะคะ”

“ไม่เอา ไม่ชอบ เจ็บขา”

หญิงชราพยายามหว่านล้อมด้วยถ้อยคำอ่อนหวาน ชักจูงให้อีกฝ่ายทำตาม ด้วยวิธีการพูดแบบผู้ใหญ่พูดกับเด็ก ในขณะที่พิศมณีนั่งลงในท่าตามสบาย กางแขนขากว้างออกแบบทำนั่งขัดสมาธิ

“โอ้.. อุตส่าห์แต่งหน้า แต่งตัวสวย ๆ วันนี้นะ คุณพิศสวยที่สุดเลยนะคะ ถ้านั่งพับเพียบได้ก็จะยิ่งสวยขึ้นอีกนะ ไม่เอาหรือคะ คนดี”

“ไม่ !”

“นมจ๊ะ ๆ ข้างเถอะ ไม่เป็นไรหรอก ให้นั่งแบบนี้ก็ได้อ”

อาการออกฤทธิ์ออกเดชเล็ก ๆ ของหญิงสาวถือเป็นสัญญาณอันตราย ด้วยเหตุนี้ คุณพิศมณีนี้นี้ผู้เป็นมารดาจึงเฝ้าปากกับพี่เลี้ยงของตนให้เฝ้าเฝ้าตามนั้นไป พยายามรักษาวรรยาการที่ติเอาไว้ เพื่อให้ขั้นตอนสำคัญผ่านพ้นไปได้อย่างราบรื่น

“ซาญ”

“ครับ คุณพิศ”

จังหวะหนึ่ง พิศมณีนหันไปหาคนที่นั่งอยู่ด้านข้าง ใช้ดวงตาชื่อไสเป็นตัวนำทาง ชี้นิ้วมายังชุดของฝ่ายชาย ก่อนเอ่ยชมเหมือนเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดาทั่วไป

“ใส่เสื้อสีเหมือนกันเลย สวย ๆ”

“สวยครับ วันนี้ คุณพิศเองก็สวยมากครับ”

ฝ่ายได้รับคำชมยื้มแฉ่งเหมือนถูกใจ ก่อนหันมาสนใจตัวเอง ด้วยการพยายามแกะเข็มกลัดที่ติดประดับอยู่บนผืนสไบออก ประหนึ่งกำลังแสดงอาการซุกซน ไม่สนใจญาติผู้ใหญ่ท่านอื่นที่โน้มตัวเข้ามาใกล้ และพยายามจะโอบาปราศรัยด้วย

หลังไหว้พระเสร็จ คุณอุดมชัยก็กลับมาที่นั่งเดิม กล่าวคำอวยพรให้แก่คู่บ่าวสาว ก่อนที่จะให้คนทั้งสองจัดการแลกแหวนแต่งงาน พิธีสู่ขอและจดทะเบียนสมรสถูกตัดออกไปด้วยเหตุผลบางประการ ถึงแม้กระนั้นขั้นตอนสวมแหวนให้แก่กันก็ยังผ่านไปอย่างทุลักทุเล เพราะเจ้าสาวไม่ยอม

พนมมือไหว้หรือกราบเจ้าบ่าว แม้แต่เครื่องประดับชิ้นอื่นที่เตรียมกันเอาไว้ ก็ไม่มีโอกาสได้สวมใส่ลงบนตัวเจ้าสาว

สุชาญบรรจงสวมแหวนลงบนนิ้วนางข้างซ้ายของฝ่ายหญิง แม้สีหน้าเรียบนิ่งแต่ก็รู้สึกสงบและผ่อนคลายมากขึ้น ใจหนึ่งนึกเวทนาในความบกพร่องทางสมองของหญิงสาว ในขณะที่เดียวกันก็นึกสมเพชเวทนาตัวเองขึ้นมาขอบคุณไปด้วย

คนหนึ่งสติไม่ดี ส่วนอีกคนก็ฉวยโอกาสหากิน บนความบกพร่องของอีกคน

หลังจากนั้น สุชาญและพิศมณีนึกพามา นั่งคุกเข่าอยู่ต่อหน้ารูปวาด ชายหนุ่มพนมมือที่มีรูปหนึ่งดอกจุดไฟแดงวบบนมือ พลางมองดูด้านหลังของว่าที่พ่อตา ผู้กำลังจุดธูปบอกกล่าวกับบุคคลในรูปด้วยน้ำเสียงซึ่งซังตั้งใจ ด้านข้างกันนั้นเป็นเจ้าสาวที่อยู่ในท่านั่งเหยียดขาอย่างสบาย ใช้สองมือทำตัวยันกับพื้นด้านหลังเอาไว้ มือขวากำธูปหนึ่งดอกเช่นกัน หากแต่ปลายธูปหมิ่นเหม่จวนเจียนจะจี้ลงกับพื้นไม้ที่อยู่รอบ

เสียงคุณอุดมชักกล่าวดังกังวาน ท่ามกลางคนทั้งหมดในห้องพระที่ต่างยกมือขึ้นพนมไหว้ตามกัน

“ย่าชวดครับ วันนี้ ลูกหลานชอบออกกล่าวเรื่องมงคลให้วิญญาณของท่านได้รับรู้ พิศมณี เหลนสาวคนโตสุดในบรรดาชั้นเหลนปัจจุบันได้เข้าพิธีแต่งงานแล้วกับผู้ชายที่ดีมากคนหนึ่ง ขอให้ย่าชวดโปรดวางใจและอำนวยการให้เหลนสาวของท่าน ได้มีชีวิตคู่ที่ราบรื่น ครองเรือนยาวนาน และมีความสุขสดชื่นด้วยนะครับ”

ทุกสายตามองไปยังรูปวาดครึ่งตัวของบรรพบุรุษฝ่ายหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเขียนขึ้นเป็นภาพวาดสีน้ำมันแลดูเก่าสีซีดจาง ด้วยผ่านวันเวลามาอย่างยาวนานหลายสิบปี บุคคลในภาพเป็นเสมือนภาพสมมติของสตรีที่ยังอยู่

ในวัยสาว สวมใส่ชุดไทยเรือนต้นสีส้มอมแดง ท่อนบนเป็นเสื้อผ่าอก มีกระดุม แขนสามส่วนแบบเรียบง่าย เข้ากันกับผ้าถุงซึ่งเป็นชิ้นสีเดียวกัน ผมยาวสีดำมุ่นเป็นมวยเก็บไว้ด้านหลัง ทัดดอกไม้สีขาวบริเวณเหนือ ไหล่ด้านซ้าย ภาพดังกล่าวแลดูสวยงามทั้งมีมนต์ขลังอย่างน่าประหลาด ยามเมื่อติดประดับไว้ในห้องพระแบบนี้

สุชาญยกมือขึ้นพนมไหว้ แม้ในใจเองไม่ได้มีความรู้สึกนึกคิด ไตๆ เกี่ยวกับความเชื่อของคนที่นี่ ตัวเขาเองไม่ได้รับทราบข้อมูลอะไรเกี่ยวกับบุคคลในภาพมากนัก รู้เพียงแต่ว่า เป็นบุคคลสำคัญที่มีส่วนทำให้งาน ในวันนี้เกิดขึ้น เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ กลับกลายเป็นเรื่องที่สามารถเป็นไปได้ขึ้นมา

เป็นไปได้หรือที่วิญญาณของบรรพบุรุษจะมีความประสงค์ยังคง วณเวียนอยู่ในโลกนี้ และมีความต้องการให้ลูกหลานแต่งงานออกเรือนไป ถึงขนาดใช้เรื่องเลวร้ายอย่างคำสาปประจำตระกูล มาบังคับให้เป็นไปตาม อย่างที่ตนต้องการ

“พิศ ยกมือไหว้ย่าขวดสิ ลูก”

คุณอุดมชัยหันไปบอกกล่าวแก่ลูกสาวคนโต

“ไม่ไหว้ไหว้ทำไม พี่คนนี้ เจอบ่อย เขาชอบมาเล่น ชอบมาคุยกับพิศ”

คำพูดเพื่อเจ้าของเจ้าสาวสติไม่ดี เล่นเอาบรรยากาศภายในห้อง เปลี่ยนแปลงในฉับพลัน ผู้หลักผู้ใหญ่ต่างมองหน้ากัน บ้างมีอาการสะดุ้ง บางคนเริ่มขยับตัวอย่างอึดอัดเหมือนนั่งไม่ติดที่ เหมือนดั่งถ้อยความที่ได้ยิน ได้ฟังสร้างความน่าขนลุกขนพองให้ก่อเกิด

“วันนี้ พิศแต่งงานแล้วนะ มีครอบครัว เป็นฝั่งเป็นฝาแล้ว ต่อไปพิศ ต้องไปอยู่กับผู้ชายคนนี้ ไปอยู่กับชาย พิศต้องทำตัวดี ๆ ด้วยนะ ลูกนะ”

ผู้เป็นมารดาโน้มตัวเข้าพูดคุยกับบุตรสาวคนโต ด้วยถ้อยคำและ น้ำเสียงอ่อนหวาน ไขว่จาประหนึ่งพูดจากับเด็ก เพราะนั่นเป็นวิธีเดียว ที่คนตรงหน้าจะรับฟัง และเพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ

พิศมณีนั่นหวั่นไปหาชายผู้ถูกกล่าวหาตบตีถึงในทันที ก่อนส่งเสียงร้องประท้วงโวยวายออกมาดังลั่น เริ่มออกอาการงอแงคล้ายดังคนควบคุมตัวเองไม่ได้

“ไม่เอา ไม่อยู่กับชาญ พิศจะอยู่กับนมเย็น จะอยู่กับนมเย็นนน !”

ประโยคสุดท้ายตะเบ็งเสียงสุดหวีด ชนิดที่ใครหลายคนต้องเบ้หน้าหรือยกมือขึ้นปิดหู ความโกลาหลวุ่นวายพลันบังเกิดขึ้นภายในห้องพระทันใด เมื่อเจ้าสาวโผล่เข้ากอดพี่เลี้ยงวัยชราแน่น พลังส่งเสียงร้องห่มร้องไห้เสียดยกใหญ่ หหมดสิ้นแล้วซึ่งความสวยงามของเสื้อผ้าหน้าผมที่ผู้ดูแลสำหรับบรรจุจัดแต่งมาอย่างดี

“ไป ๆ เอา้ยพิศกลับห้องไปก่อนเลย บ้าเย็น ปลอบให้สงบ แล้วให้แกพักผ่อนอยู่แต่ในห้อง ไม่ต้องออกมางานเลี้ยงข้างนอกก็ได้ ไม่เป็นไร มีแต่ญาติ ๆ กันเองทั้งนั้น ตรงนี้คงไม่มีอะไรแล้ว”

เดือดร้อนบิดาเจ้าสาวต้องรีบออกปากส่งความกับคนรับใช้เก่าแก่ นางเย็นจิตจึงจำเป็นต้องยกแยะยกยันลุกขึ้นจากท่านั่งพับเพียบบนพื้นห้อง เพื่อประคองเจ้านายสาวรุ่นราวคราวหลานที่กำลังกอดตนอยู่ ไม่ยอมห่าง พากลับไปยังห้องพัก จำต้องละออกจากพิธีการงานสำคัญทั้งที่เป็นวันของหญิงสาวโดยแท้

“พิธีการหรือขั้นตอนอะไรตรงนี้ก็เสร็จสิ้น เรียบร้อยดีแล้ว ไม่ต้องกังวลหรอก พ่อลูกเขย เดี่ยวพวกเราก็จะลงไปข้างล่าง ไปทักทายแขกเหรื่อที่มานงานในวันนี้กันดีกว่า”

น้ำเสียงของคุณอุดมชักกลับมาเป็นปกติ เจกเช่นเดียวกับสีหน้าของบรรดาญาติผู้ใหญ่ที่มานั่งเป็นสักขีพยานรวมอยู่ด้วยภายในห้องนั้น ทุกคนกลับมามียิ้มแฉ่งและโอภาปราศรัยต่อกัน ททยอลุกขึ้นตามเจ้าภาพที่ออกเดินนำหน้า คงเหลือเพียงเจ้าบ่าวที่ยังคงยืนนิ่งอยู่เพียงคนเดียว ลำพัง สุชาญทอดสายตามองคุณในรูปลวาดอีกครั้ง ก่อนเดินออกจากห้องไปเป็นคนสุดท้าย

ณ มุมหนึ่งภายในสวนสวย ซึ่งเวลานี้ถูกดัดแปลงเป็นบริเวณที่จัดเลี้ยงรับรองแขกที่มาร่วมงาน ท่ามกลางชุดโต๊ะเก้าอี้ที่คลุมผ้าขาว มีริบบิ้นสีทองผูกตกแต่งอย่างสวยงาม พลอยแสงนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งด้วยสีหน้าเบิกบาน แสดงออกถึงความพอกพูนใจอย่างยิ่งยวดในเรื่องบางอย่าง บุตรสาวคนที่สองแต่เป็นทายาทลำดับที่สามของบ้านอัญญานิธิย์รับเอาแก้วเครื่องดื่มจากหนึ่งในบรรดาคนรับใช้ชั้นสิบ ซึ่งทุกคนต่างออกเดินออกไปทำงาน เพื่อให้บริการแก่แขกเหรื่อหน้ารับร้อย แม้ส่วนใหญ่แล้วนั้นจะเป็นพวกกลุ่มญาติสนิทกันก็ตามที่

อรุณสวัสดิ์ที่ติดตามมาที่หลัง วางจานอาหารที่ตักมาจากพูนจานลงบนโต๊ะตรงหน้าญาติผู้น้อง เลื่อนเก้าอี้ไปด้วยท่วงท่าแสนสบาย สีหน้าแจ่มใส แลดูเป็นสุขไม่แพ้กัน

“ค่อยโล่งใจกันได้สักทีนะ พี่รุณ พี่พิศก็ได้แต่งงานแล้ว คงไม่มีคำสาปหรืออุปสรรคอะไร มาขวางกั้นพวกเราแล้ว พี่คิดเอาไว้หรือยังว่างานพี่จะจัดอีกที่เมื่อไหร่”

พลอยแสงเอ่ยถามอีกฝ่าย ขณะกวาดสายตามองแขกเหรื่อที่มาร่วมงาน มองเห็นคู่บิดามารดาของตัวเองเที่ยวเดินพาลูกเขยป้ายแดง ตะเวนทักทายคนโน้นคนนี้ไปทั่ว ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นเครือญาติกันทั้งนั้น

“คิดไว้แล้ว อีกสองสัปดาห์ข้างหน้าเลย” ชายหนุ่มตอบเร็วพลัน ทั้งยังมีอาหารเต็มปาก

“ฮะ ! ไม่เร็วไปหน่อยหรือคะ เตรียมงานทันหรือ”

“ลืมาสองครั้งแล้ว บรรลุหมดทุกอย่างแล้วว่า ต้องทำอะไรอย่างไร ไม่ต้องห่วงพี่หรอก เตรียมตัวไปร่วมงาน อวยพรยินดีให้พี่กับพี่รุ่งด้วยก็พอ ดีเหลือต้องรีบติดต่อนะ ๗ นี่แหละ เชื้อเถอะ ไม่ใช่แค่พี่หรอก พวกที่ติดปัญหาเดียวกันนี้ ไม่มีใครยอมพลาดโอกาสของหรอก”

“อย่าว่าแต่พี่รุณเลยคะ พลอยเองก็จะรีบจัดงานตัวเอง เร็ว ๆ นี้เหมือนกัน”

“เออ.. แล้วนี่แฟนเธอไม่มาหรือ พี่ไม่เห็นเลย”

“อ้อ ก้องไม่มาค่ะ ไปเที่ยวพักผ่อนกับที่บ้านเขา พลอยเป็นคนบอกไม่ต้องมาเองแหละ เพิ่งจะหายดี ก็เลยอยากให้ไปเที่ยวพักผ่อนคลาย พักผ่อนจิตใจ”

“พี่สาวแฟนตัวเองแต่งงานทั้งที ไม่มาร่วมแสดงความยินดีสักหน่อยเหรอ ระวังพ่อดาจะไม่นิยมนานา”

คำพูดดังกล่าวเล่นเอาพลอยแสงหน้าสลดลงแวบหนึ่ง ก่อนปรับเปลี่ยนสีหน้ากลับไปว่าแรงได้ดังเดิม

“แหม พลอยบอกคุณพ่อแล้ว ท่านก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่ งานพี่พิศเองก็จัดกันแบบภายใน ส่วนใหญ่ก็มีแต่ญาติ ๆ กันทั้งนั้นที่มา”

“ไม่ได้ว่าสักหน่อย ขอบใจพลอยด้วยซ้ำที่ช่วยกันผลักดัน จนมีวันนี้ขึ้นมาได้ ไม่นับปวดหัวเลย ไม่รู้จะแก้ปัญหาอย่างไร”

“พลอยก็ต้องขอบคุณพี่รุณด้วยเช่นกันค่ะ ที่พาพี่ซาญเข้ามาอย่างน้อย เขาก็ดูเป็นคนดี คงอดทน และรับมือกับคนบ้าอย่างพี่พิศได้อยู่หรอก”

“พลอย.. ถึงยังไง พี่พิศก็เป็นพี่สาวของพลอยนะ ระวังอย่าไปหลุดพูดแบบนี้ต่อหน้าคนอื่น เขาจะมองไม่ดีเอา ถึงอย่างไรเราก็เป็นพี่น้องกันถ้าวันหนึ่ง ยัยพิศเกิดรู้สึกตัว จำอะไรได้ขึ้นมา คนที่จะแย่งก็คือเรา”

“น่าจะยากค่ะ พี่พิศเป็นแบบนี้มาตั้งปึกว่า เกือบจะสองปีละ พลอยยังไม่เคยเห็นแกจะกลับมาเป็นปกติ หรือเหมือนเดิมเลยสักที นี่ถ้าไม่ติดเรื่องคำสาปอะไรนี้ พี่พิศก็คงเป็นคนวิกลจริต เป็นภาระให้พวกเราดูแลกันไปจนตาย”

หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงติดกระแทกกระทั้น ขณะที่ชายหนุ่มคู่สนทนาเหยียดยิ้มขึ้นตรงมุมปากเล็กน้อย แสดงท่าทีเหมือนเพียงแค่รับฟังผ่าน ๆ เพราะเรื่องความสัมพันธ์ฉันพี่น้องที่ไม่ลงรอยกันนัก เป็นเรื่องที่อรุณสวัสดิ์รับรู้มาตั้งนานแล้ว แต่คนนอกอย่างเขาจะทำอะไรได้นอกจากฟังหูไว้หูเท่านั้น

ครอบครัว 'อัญญาณิชา' ที่มีคุณลุงอุดมชัยเป็นผู้นำตระกูลและหัวหน้าครอบครัว ภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากคือ คุณพิชญ์สินี ได้ให้กำเนิดบุตรธิดาสีริวมสี่คน อันได้แก่ พิศมณี บุตรสาวคนโต ไพฑูรย์ บุตรชายคนรอง พลอยแสง บุตรสาวคนที่สาม และเพชรกล้า บุตรชายคนท้ายสุด ซึ่งแต่ละคนมีอายุอานามห่างกันสองปีตามลำดับ

อรุณสวัสดิ์และพิศมณีต่างมีอายุเท่ากันคือ สามสิบสองปี ลูกพี่ลูกน้องอย่างพวกเขาไม่ได้สนิทสนมกันมากนัก ด้วยความที่หลักแหล่งที่พำนักอาศัยอยู่ห่างไกลกัน แต่ก็ยังพอได้ปะหน้าค่าตากันอยู่เป็นประจำ ตามวาระและโอกาสต่าง ๆ อย่างเช่น งานแต่งงานในวันนี้

ว่ากันว่า ตระกูลอัญญาณิชา มีคำสาปหนึ่งที่ตกทอดกันมารุ่นสู่รุ่น เรื่องเล่าเหนือจริงนี้ถูกถ่ายทอดให้ทุกคนที่ใช้นามสกุลนี้ได้ยินได้ฟังกันตั้งแต่ตอนเป็นเด็ก มันเป็นเรื่องราวของบรรพบุรุษฝ่ายหญิงคนหนึ่ง สตรีอ่อนหวานแสนใสมหาผู้มีนามว่า 'วันดี' สตรีนางนี้บังเอิญมีเหตุให้ต้องเจ็บไข้ ล้มหมอนนอนเสื่อ และสิ้นชีวิตไปก่อนที่จะตัวเองจะทันได้เข้าพิธีวิวาห์สมดังใจ กับชายที่ได้หมั้นหมายกันเอาไว้อย่างดิบดี

ก่อนสิ้นใจ หญิงสาวเพื่อพร่ำกล่าวคำอาลัย แแรงเจ็บแค้นต่อโชคชะตาได้กลายมาเป็นห่วงร้อยรัดวิญญาณเอาไว้ ไม่ให้จากภพนี้ไปสู่สัมปรายภพอย่างสงบ ดวงวิญญาณที่น่าสงสารยังคงคอยเฝ้าวนเวียนมองดู พร้อมกับคำขู่ซึ่งเปรียบเสมือนคำสาปที่ว่า หากลูกหลานที่เป็นหญิงและมีอายุใสสุด ในแต่ละลำดับชั้นคนใดยังไม่ได้ออกเรือนไป ลูกหลานคนที่เหลือไม่ว่าหญิงหรือชาย ก็จะไม่มีวันได้เป็นฝั่งเป็นฝาด้วยเช่นกัน

ใครเลยจะไปนึกว่า เรื่องเล่าปากต่อปากที่ถ่ายทอดต่อกันมานมนาน ตั้งแต่รุ่นย่ายายจะกลายเป็นความจริง อรุณสวัสดิ์ไม่เคยนึกเชื่อเรื่องดังกล่าวนี้แม้สักครั้ง จนกระทั่งประสบเข้ากับตัวเองโดยตรงเมื่อไม่นานมานี้

งานแต่งงานระหว่างเขากับรุ่งทิwa แฟนสาวที่รักใคร่และคบหา
ดูใจกันมาอย่างยาวนานหลายปี กระทั่งเข้าสู่การยินยอมพร้อมใจตกลง
แต่งงาน มีการวางแผน ตระเตรียมงานกันเป็นอย่างดี แต่ถึงกระนั้น
งานวิวาห์ที่ผู้คู่สวามีเตรียมทุกอย่างไว้พร้อมสรรพดี ก็ดันมีเหตุ
วุ่นวายเกิดขึ้น จนงานล่มถึงสองครั้งสองคราว ภายในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน
อรุณสวัสดิ์ต้องยื่นกำหนดกัณฑ์ ทนมองดูแฟนสาวของเขาออกชุดเจ้าสาว
ในฝัน ร้องไห้ร้องไห้ด้วยความเสียอกเสียใจที่ตัวเองไม่มีโอกาสได้สวมใส่
เพื่อเติมเต็มความปรารถนาสูงสุดในชีวิตลูกผู้หญิงเลยสักครั้ง

อยากจะเข้าใจให้คิดอยู่เหมือนกันว่า ตัวเองนั้นโชคร้ายเอง.. แต่
หลังจากนั้นไม่นานนัก วงศาคณาญาติก็เริ่มระส่ำระสายกันอย่างหนัก
เมื่อไม่ว่าจะเป็นงานแต่งงานของญาติคนใดก็ตาม งานเหล่านั้นก็จะมีอัน
ต้องล้มเลิกหรือล่มไปอย่างน่าพิศวงตาม ๆ กัน กระทั่งเสียงลือเสียงเล่า
อ้างถึงเรื่องคำสาปของย่าชวดวันดีเริ่มหนาหูขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งสุดท้าย
ทุกคนต่างโยนความผิดไปให้สิ่งที่มองไม่เห็น กลายเป็นผู้กระทำเสียอย่างนั้น

อรุณสวัสดิ์คงไม่เดินรันทาทุกวิถีทาง ถ้าหากไม่ใช่เพราะรุ่งทิwa
ลั่นวาจาเอาไว้ว่า เธอจะขอถอนหมั้นและไปจากชีวิตของเขาตลอดกาล
ถ้าหากยังคงมีอุปสรรคขัดขวาง และไม่มีงานแต่งงานเกิดขึ้นภายในระยะเวลา
สามเดือนข้างหน้า นับต่อไปจากนี้

โชคร้ายเสียยิ่งกว่าโชคร้าย เพราะลูกหลานชั้นหลานที่เป็นหญิง
คนโตสุดที่เวลานั้น ดันเป็นพิศมณีนี ผู้ซึ่งมีอายุอานามก้าวผ่านหลักสามสิบ
แล้ว แต่ก็ยังไม่มีการทำว่า จะแต่งงานออกเรือนกันไปเสียที ซึ่งสาเหตุหลัก
อาจเป็นด้วยนิสัยใจคออันแสนร้ายกาจ ชนิดที่สามารถทำให้คนรอบข้าง
รู้สึกหวั่นหวาด อีกทั้งเข็ดขยาดไปตาม ๆ กัน

แต่สิ่งที่ทำให้เรื่องนี้มันยากยิ่งไปกว่านั้น นั่นก็คือ พิศมณีนีประสบ
อุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อประมาณสองปีก่อน เจ้าตัวได้รับบาดเจ็บสาหัส
มีรอยแผลเป็นบนใบหน้า และหลังจากฟื้นคืนได้สติขึ้นมา หญิงสาว

ก็เริ่มมีอาการทางประสาท จนกระทั่งลูกถามกลายเป็นเลอะเลือน สติ
พื้นเพือน เกิดจดจำใครไม่ได้ขึ้นมาแม้แต่ตัวเอง ปัจจุบัน พิศมณียังคงมี
อาการคุ้มดีคุ้มร้าย อาละวาดขึ้นมาบ้างเป็นบางเวลา ก้ากึ่งค้างคาอยู่
ระหว่างพรมแดนแห่งผู้ปกครองทางสติปัญญา และพรมแดนแห่งผู้ตกอยู่
ภายใต้ห้วงวิกลจริต

ยามเป็นปกติธรรมดาที่ร้ายกาจเหลือคณา ยามเป็นบ้าไปแล้ว
นั้นก็ยิ่งไปกว่านั้นใหญ่ แม้แต่พ่อแม่มังไม่สามารถรับมือกับลูกได้ ไม่ว่าจะ
เชิญจิตแพทย์ฝีมือดีสักแค่ไหน มาทำการบำบัดรักษา อาการของพิศมณี
ก็ไม่มีที่ท่าว่า จะดีขึ้นเลยแม้แต่นิดเดียว

เพราะฉะนั้น เรืองแต่งงานนะหรือ.. อย่าหวัง ! ก็ใครกันล่ะจะยอม
เอาตัวเองมาผูกพันะ แต่งงานกับคนบ้า ครั้นจะหาคนมารับบทเจ้าบ่าว
ปลอม ๆ เพื่อตบตาวิญญานบรรพบุรุษก็ไม่ได้ เคยมีคนลองเสนอแนะ
ต่อหน้าคุณลุงอุดมชัยแล้ว แต่หลังจากนั้น ต้องรีบแน่นมาจุดธูปขอขมา
ต่อหน้ารูปกันแทบไม่ทัน

ทุกปัญหาย่อมมีทางแก้ไข ขึ้นอยู่กับว่า จะแก้อย่างไร ให้ออกมา
ตรงกับความต้องการที่สุด

ทั้งของคนเป็น..

..และของคนตาย

“อู๊ย ! นั่นบ้าวินีนา ฟรุ๊น เดียวพลอยขอตัว ไปทักทายคุณบ๊าว
ก่อนนะคะ”

น้ำเสียงตื่นเต้นยินดีของพลอยแสงที่ดังขึ้น เป็นตัวปลุกอรุณสวัสดิ์
ออกจากภวังค์ เขาพยักหน้าเป็นเชิงตอบรับ ขณะอีกฝ่ายรีบผุดลุกขึ้นยืน
ด้วยอาการปรีชาที่เปี่ยมด้วยความกระตือรือร้น แสดงให้เห็นถึงความสำคัญ
ของบุคคลที่กล่าวถึงเป็นอันมาก

เมื่อมองตามหลังญาติผู้หนึ่งไป อรุณสวัสดิ์ก็ได้เห็นบุคคลสำคัญที่ใครต่อใครต่างพากันเข้าห้อมล้อมหน้าหลัง หญิงวัยกลางคนในชุดเรียบหรูแลดูสง่า ทำผมทรงดีโป่งสูงตามพินัยกรรมแนวคุณหญิงคุณนาย แว่ววาวแวพรพราวด้วยชุดเครื่องเพชรที่ประโคนใสมากอย่างหรูหรา ยืนโอภาปราศรัยใบหน้ายิ้มแย้มเคียงคู่ไปกับผู้เป็นน้องสาว หรือก็คือ มารดาของพลอยแสงนั่นเอง

สังคมผู้ลากมากดีก็มักเป็นแบบนี้ หน้าตาและการเข้าสังคมเป็นสิ่งสำคัญ เพราะมันสามารถใช้ต่อยอดโยงโยไปหาเรื่องอื่น นอกเหนือไปจากเรื่องความสัมพันธ์ได้อย่างไม่ยากเย็น เป็นเสมือนใบเบิกทางในการใช้ชีวิตในสังคมอีกระดับหนึ่ง

และในที่แห่งนี้ ถ้าจะมีใครที่รู้สึกอัดอึด ขัดเคืองกับการวางตัวมากที่สุด ก็เห็นจะเป็นเจ้าบ่าวผู้นำสงสาร หนูตกถึงข้าวสาร หรือจะเป็นคำเรียกขานอะไรก็ตามแต่ นั่นคงเป็นสถานะที่พวกคนนอกซึ่งไม่ได้รู้ต้นลึกหนาบางอะไรด้วยใช้เรียกกัน แต่สำหรับอรุณสวัสดิ์และเพื่อนชายคนนั้นแล้วนั้น พวกเขาต่างมีสถานะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ผ่านเงื่อนไขบางอย่างในทำนอง ‘น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า’

ทุกเรื่องราวมีจุดเริ่มต้นเสมอ..

เปรียบเสมือนสายน้ำที่มีต้นกำเนิดแตกต่างตรงแหล่งที่มา ทว่าสุดท้ายก็ไหลบ่าลงมาบรรจบรวมกันเป็นลำน้ำสายเดียวได้ในท้ายที่สุด

“อ้าาา อ้ายยยยย !”

แว่วได้ยินเสียงกรีดร้องอย่างเคื่องซุ่นของใครบางคน ดังลอยลงมา จากตัวตึกชั้นบน หลายคนทำท่าจะงังกันไปเมื่อได้ยินเสียงดังกล่าว แต่แล้วหลังจากนั้น ต่างก็พร้อมใจกันทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น กลับมาสนทนากันต่ออย่างสนุกสนาน พุดคุยกันอย่างออกรสออกชาติกันต่อไป

วันนี้เป็นวันที่ดี เป็นวันที่ใครหลายคนต่างรู้สึกยินดีและมีความสุข
แน่นอน.. รวมถึงเขาเองก็ด้วย

อรุณสวัสดิ์เหยียดยิ้มอย่างพึงพอใจถึงขีดสุดกับตัวเอง ก่อนล้วง
หยิบเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมา กดส่งรูปถ่ายเจ้าสาวแสนสวยของงานนี้ไปให้
รุ่นพี่ว่าได้ผลงาน พิมพ์ข้อความบอกต่ออวยชื่อและเบอร์โทรศัพท์ติดต่อ
ของทีมช่างทำผมแต่งหน้า ใ้หาว่าที่เจ้าสาวของตนได้พิจารณา เพื่อเรียกใช้
บริการในโอกาสอันใกล้ที่กำลังจะมาถึง

บทที่ 2

คำสาป

สุภาพสตรีวัยปลายห้าสิบในชุดผ้าไหมตัดเย็บประณีต ทรงเรียบแต่แลดูหรูหรา ใบหน้าแม้ประดับรอยยิ้ม แต่ยังคงสงวนไว้ ด้วยอาการเย่อหยิ่งในท่าที เหมือนหนึ่งคนเจ้ายศเจ้าอย่างจนสัมผัสได้ สง่าราศรีที่ทอรัศมีออกมามีอิทธิพลต่อคนรอบข้าง เพราะต่างแสวงหาการ เกรงอกเกรงใจ พลอยแสงปรับสีหน้าของตัวเองให้แลดูยิ้มแย้มแจ่มใส แล้ว จึงค่อยตรงเข้าไปไหว้สวัสดิ์ที่ทักทายสตรีคนดังกล่าว ผู้มีศักดิ์เป็นป้าแท้ ๆ ของตัวเอง

“สวัสดิ์ค่ะ คุณป้าวิ พลอยคิดถึงคุณป้าวิจังเลยค่ะ”

“อ้าว ยัยพลอย เป็นยังไงบ้างเรา แหม.. วันนี้ หลานป้าสวยน่ารักมากที่เดียวเชียรว”

คำชมจากคนปากหนัก ทำเอาพลอยแสงยิ้มหน้าบาน นาน ๆ ครั้ง สักทีที่ตนจะได้รับคำชมเชยจากคนตรงหน้า เพราะส่วนใหญ่แล้ว เสี่ยงขึ้นชม มักจะไปตกอยู่กับพี่สาวของตนมากกว่า พี่สาวตัวดีที่ชอบแย่งเอาความสนใจ และคำชื่นชมจากคนรอบข้าง เอาไปครอบครองไว้เสียหมดคนเดียว

“ขอบคุณค่ะ คุณป้ามาคนเดียวหรือคะ คุณลุงรงค์หรือพวกพี่ ๆ ไม่มาด้วยหรือคะ”

ประโยคท้ายของพลอยแสง หมายถึงสามีและลูกของอีกฝ่าย พี่สาวของมารดาท่านนี้ได้แต่งงานออกเรือน และเปลี่ยนไปใช้ชื่อสกุล ตามสามี กลายเป็นหนึ่งในคนของตระกูล ‘รณภักธรณครินทร์’ นานหลายสิบปีแล้ว

“คุณลุงของพลอยไม่ค่อยสบาย บ้าเลยมากับตาวิชัยแทน แต่พอ
ลงจากรถได้ ก็ไม่รู้ปลื้กตัวหายไปในไหน คงหอะไรดีมอยู่แถวนี้แน่และ
งานแต่งยัยพิศทั้งที่ บ้าจะไม่มาได้ยักรั้กันล่ะ”

นางวิลาสินีพูด พลางหันไปยิ้มเ้ก้ากับนางพิชญ์สินี ผู้เป็นน้องสาว
บรรยากาศเต็มไปด้ว้ความชื่นมื่นทั้งฝ่ายเจ้าภาพและแขกที่มาร่วมอวยพร
ยินดี ทุกดวงหน้ามีรอยยิ้มและเสียงหัวเราะสดใส ดูเหมือนงานมงคลสมรส
ในวันนี้จะประสบความสำเร็จและผ่านพ้นไปได้ด้ว้ดี

นอกเหนือไปจากความโล่อกโล่ใจแล้ว พลอยแสงยังอดหวัง
ในส่วนตัวของตนด้ว้ไม่ได้ โอกาสหน้าที่จะเป็นครั้งคราวของเธอบ้าง
หญิงสาววาดภาพเอาไว้ในหัวเส้ร้จสรพแล้วว่า งานแต่งงานของตนจะต้อง
จัดอยักรั้ใหญ่อลังการ ให้สมเกียรติและฐานะของครอบครัว

-- จะไม่ยอมจัดอยักรั้เล็ก ๆ เรียบง่าย เหมือนงานเลี้ยงรวมญาติ
แบบนี้้อย่างแน่นอน --

พลอยแสงตั้งความมุ่งมาดปรารถนาไว้ในใจ ขณะส่งเสียงพูดคุย
ทักทายกับคนอื่น ๆ ด้ว้ท่าทางสดใสร่าเริง พร้อมกับสอดส่ายสายตามอง
หาลูกพี่ลูกน้องชาย ผู้เป็นลูกชายของคุณบ้าไปด้วยในที่

กระทั่งมองเห็นบุคคลต้องประสงค์ กำลังนั่งจับเครื่องดื่มหลบมุม
อยู่ทางด้านหนึ่ง ภายในบริเวณสวนสวยอันกว้างใหญ่ด้านหลังตัวอาคาร
พลอยแสงจึงทำที่เส้รังขอตัว หลบจากออกจากวงสนทนา เพื่อมาทักทาย
พี่ชายคนที่เธอชื่นชมและชื่นชอบมาโดยตลอด ตั้งแต่เด็กจนโต

“พี่วิชัย ไ้โห.. พลอยดีใจ พี่วิชัยมาด้ว้ละ วันนี้”

พลอยแสงส่งเสียงแทนตัวไปตั้งแต่ไกล มองเห็นอีกฝ่ายยกสายตา
ขึ้นจากแก้วไวน์ หันมองมาทางตน แล้วทำท่าเส้รังถอนหายใจ ดังต้องการ
เ้าหายกัน

“นี่กว่าใคร แสงพลอยลอยละล่องนี่เอง ใจละเรา สบายดีไหม”

“สบายดีค่ะ ไม่เจอพีวีย์ตั้งนานเนอะ ดูแก่ขึ้นนะเนี่ย แต่ก็ยังหล่อเหมือนเดิม ว่าแต่พีวีย์เถอะ สบายดีนะคะ”

“ก็ดี.. แล้วไหนยังพิศละ เห็นแต่เจ้าบ่าวเดินตามพ่อเธอต้อย ๆ”

“พัก่อนอยู่ข้างบนนะ แต่คงลงมาไม่ได้แล้วละ อาการกำเริบยังดีนะ ทำพิธีเสร็จเรียบร้อยแล้ว”

หญิงสาวเลื่อนเก้าอี้ตัวใกล้กันออกเพื่อนั่งลงร่วมโต๊ะด้วย ใช้สายตามองดูเครื่องหน้าอันหล่อเหลาของญาติผู้พี่ด้วยความชื่นชมเหมือนทุกที พีวีย์ หรือ วิชยคุณ เป็นผู้ขายประเภทที่เรียกได้เต็มปากเต็มคำว่า สมบูรณ์แบบแทบทุกด้าน ทั้งรูปร่างหน้าตาดี มีต้นทุนชีวิตสูงกว่าคนทั่วไป ด้วยเกิดมาในครอบครัวผู้ดีเก่าที่มั่งคั่ง จบการศึกษาจากเมืองนอกเมืองนา ทำงานในตำแหน่งสูงประจำบริษัทข้ามชาติ ขาดไปเพียงหนึ่งอย่าง นั่นคือ ชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ

ปัจจุบัน เจ้าตัวมีสถานะเป็นพอม่ายลูกหนึ่ง เคยผ่านการสมรสมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่สุดท้ายก็เลิกร้างแยกทางกันไป พลอยแสงไม่เคยคิดเลยว่า ในโลกนี้จะมีผู้หญิงคนไหนที่กล้าปฏิเสธ หรือทิ้งผู้ชายที่เพียบพร้อมขนาดนี้ได้ แต่ก็นั่นละ มันเป็นเรื่องของคนสองคน ซึ่งคนนอกอย่างเธอคงไม่อาจเข้าถึงหรือรู้ดีไปมากกว่าตัวของเจ้าตัวเอง

“คนอื่นไปไหนหมด ชูรย์กับเพชรละ ทำไมมีแต่เธอออกหน้าช่วยพ่อแม่รับแขกอยู่คนเดียว”

“พี่ชูรย์ไปยุโรป บริษัทส่งตัวไปดูงาน เพชรมันติดคิวเล่นคอนเสิร์ตกับทางวงที่เชียงใหม่ ก็เลยขอพอกับแม่ไว้ มันไม่อยากบินกลับไปกลับมาล่ะค่ะ”

“ซีพจรงเท่ากันหมด นำสงสารยายพิศนะ แต่งงานทั้งที พี่น้องผู้ชายหายหมด ไฉนที่อยู่ก็ดันเป็นไม้เบื่อไม้เมากันซะด้วย”

วิชยคุณพูดไป ยกแก้วไว้นั้นจับไปพलग กล้าใช้คำพูดรุนแรง
เย้าหยอกอีกฝ่าย เพราะรู้ว่า หญิงสาวตรงหน้าคงไม่กล้าแสดงความ
ไม่พอใจ หรือหลุดแสดงอาการโกรธเคืองออกมาอย่างแน่นอน

“แหม พี่วิชยก็พูดไป พลอยกับพีพิศไม่ได้มีอะไรกันสักหน่อย
พี่น้องกันจะเคียดเคแยะ ไม่พูดกัน มันก็ต้องมีบ้างสิคะ แต่นั่นมันกินาน
มาแล้ว อีกอย่างตอนนี้ พีพิศมาเป็นแบบนี้ไปเสียแล้ว ยิ่งคุยกันแทบ
ไม่รู้เรื่องเข้าไปใหญ่ น่าสงสารแกออก..”

รอยยิ้มเชือดเฉือนปรากฏขึ้นบนใบหน้าอันหล่อเหลา วิชยคุณ
ไม่ได้พูดอะไรต่อไปจากนั้น หากแต่ใช้สายตาอันแหลมคมของตนทำ
หน้าที่สื่อสารแทน แววตาที่ทำให้เก้าอี้ตัวที่พลอยแสงนั่งอยู่เกิดร้อนขึ้นมา
จนผู้นั่งเริ่มเผยอาการกระสับกระส่ายให้ได้เห็น

“จริง ๆ นะ พี่วิชยไม่เชื่อก็ตามใจ”

“พีก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่ ตอนแรกกะว่า จะขึ้นไปคุยัยพิศสักหน่อย
ไหน ๆ ก็มาทั้งทีแล้ว แต่คิดไปคิดมา เปลี่ยนใจดีกว่า คราวที่แล้วโดนปา
ของใส่ เจียดหัวไปนิดเดียว ไม่รู้จำกันไม่ได้จริง ๆ หรือแกลังอ้ากันแน่”

ประโยคหลังสุดฟังคล้ายตัดพ้ออย่างมีความนัย โดยส่วนตัวแล้ว
ความสัมพันธ์ฉันญาติมิตรระหว่างผู้พูดกับผู้ถูกกล่าวถึงนั้น ค่อนข้าง
สนิทสนมกันอยู่มากพอควร และพิศมณีนีเป็นเพียงคนเดียวที่กล้าอาหาญ
ต่อปากต่อคำกับวิชยคุณในทุกเรื่อง ชนิดไม่มีใครยอมใคร มาตั้งแต่เมื่อครั้ง
ยังเป็นเด็กเที่ยวเล่นซุกซนด้วยกัน

วีรกรรมแสนครั้งล่าสุด ก่อนที่หญิงสาวจะประสบอุบัติเหตุก็คือ
พิศมณีนีโทรไปแสดงความยินดีกับวิชยคุณ เนื่องในโอกาสที่อดีตภรรยาของ
อีกฝ่าย ผู้ซึ่งหย่าขาดจากกันไปเพียงไม่กี่เดือน แต่งงานใหม่ไวปานสายฟ้า
แลบอีกครั้ง แถมต่อมายังได้ลูกชายอีกต่างหาก รวากับโชคชะตาประชด
วิชยคุณผู้มีลูกสาว แต่ทว่าไม่ได้เกิดจากภรรยาของตน

โทรมาแสดงความยินดี ด้วยถ้อยคำและน้ำเสียงแสดงความรื่นเริง
บันเทิงใจเป็นอันมาก พูดจอดูอยู่ฝ่ายเดียวจนจบก็วางสายทิ้งให้คู่สนทนา
จิตตกไปเป็นอาทิตย์ ด้วยถูกซ้ำเติมให้ยิ่งเศร้าเสียใจ เพราะในเวลานั้น
ชายหนุ่มยังคงถวิลหาอาลัยในตัวภรรยาเก่าอยู่มากนัก

สลับใหม่ละ พิศมณี..

“พีพิศไม่ได้แก้งหรือคะ พลอยเองก็เรียกไม่ถูกเหมือนกันว่า
ความจำเสื่อมหรือเป็นบ้ากันแน่ มันถึง ๆ ไปหมดทุกอย่าง บางเวลา
ก็พอจะพูดคุยกันรู้เรื่องนะคะ แต่จำใคร จำอะไรไม่ได้เลยนี่สิ ตอนนี้มีแต่
นมเย็นเท่านั้นที่เข้าใจได้ คอยช่วยดูแลพีพิศให้”

“อ้าว แล้วอย่างนี้ เจ้าบ่าวล่ะ เข้าใจได้หรือ”

“ได้.. แรก ๆ ก็โดนเหมือนทุกคนแหละค่ะ แต่พี่ชาญเขามี
ความอดทนดี พยายามเข้าหาพีพิศ แล้วโชคดี ตรงที่พีพิศเอง สุดท้ายก็ยอม
ให้เข้าใจ เริ่มคุ้นเคยกับเขา ไม่อย่างนั้น งานวันนี้ คงไม่ได้เกิดขึ้นหรอก”

“แผนเธอหรือ ..ทั้งหมดนี้ หากคนมาแต่งงานกับพี่สาวตัวเอง”

วิชัยकुมนั่งเอนตัว เอียงคอถามด้วยท่วงท่าสบาย ๆ ยิ้มอย่างขบขัน
เล็กน้อยกับคำถามของตัวเอง

“พลอยไม่ใช่คนต้นคิดนะคะ แค่มีส่วนร่วมเฉย ๆ ก็เหม.. ถ้าไม่ทำ
อะไรกันเลยก็เดือดร้อนกันหมด ลูกหลานไม่ต้องมีใครได้แต่งงานกันพอดี”

“แต่งไม่ได้ก็ไม่ต้องแต่งไป อยู่ด้วยกันเฉย ๆ ไปก็ได้”

“พีก็พูดได้ดี ก็เหมือนพีวิชัยนั่นแหละ แล้วพีแต่งงานทำไม
พลอยรู้..ถึงใคร ๆ จะพูดกันว่า การแต่งงานเป็นเรื่องของคนสองคน
แต่สำหรับที่นี่ กับพวกคนในตระกูลนี้ นามสกุลนี้ มันไม่ใช่อย่างนั้น”

พลอยแสงพูดเหมือนอดีตอัน ระบายนั่นออกมาเป็นถ้อยคำด้วย
น้ำเสียงเข้มขึ้น ทั้งสีหน้ายังแลดูเหมือนมีแววหวาดหวั่นหรือกริ่งเกรงใน
บางสิ่งบางอย่างที่มองไม่เห็น

“เอียนขนาดนั้นเลยหรอ”

“อู๊ย ! พี่วิชัยอย่าพูด อย่าทักแบบนี้เลยคะ เดี่ยวเกิดเจอดีขึ้นมา
พลอยไม่รู้เรื่องด้วยนะ”

คนหนึ่งทำตาโต รีบเอ่ยปราชัย ขณะที่อีกคนกลับส่งเสียงหัวเราะ
อย่างเห็นเป็นเรื่องตลกขบขัน แม้ในชีวิตจริง วิชยคุณจะยังไม่เคยพบ
เจอ หรือเผชิญกับเรื่องเหนือธรรมชาติเลยก็ตาม แต่เขาก็ไม่ได้ลบหลู่หรือ
ดูหมิ่นกับเรื่องของความเชื่อทำนองนี้แต่อย่างใด

มันก็น่าแปลกดีเหมือนกัน ตระกูลใหญ่โตขนาดนี้ยังมีอะไรลึก
พิกลแอบแฝงอยู่ภายใน ความเชื่อที่สามารถกดดันคนหมู่มากให้คล้อย
ตามกันได้ คำสาปจากคนตายแต่ส่งผลต่อคนเป็น กดดันให้ผู้หญิงสติ
ไม่ดีคนหนึ่งต้องสูญเสียสถานภาพโสด จู้ ๆ ก็มีอันต้องถูกจับแต่งงาน
มีสามีโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

“แล้วมายังไงละ เจ็บว่านะ คงไม่ได้โผล่มาเองหรอใช่ไหม”

“จะให้เล่าเธอคะ เรื่องมันยาวนะ”

“เล่ามาเถอะ พี่มีเวลาถึงตอนแม่พี่จะกลับนั่นแหละ” วิชยคุณพูด
พลางชำเลืองสายตามองไปทางมารดาของตน ผู้ซึ่งตอนนี้กำลังติดลมบน
กับวงสนทนาในหมู่ญาติกลุ่มใหญ่

พลอยแสดมองหน้าอีกฝ่ายอย่างขังใจ ก่อนเริ่มต้นเรียบเรียง
คำพูด และลำดับเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด ภายในระยะเวลาครึ่งปี
ที่ผ่านมา ให้อีกฝ่ายได้รับฟัง..

หกเดือนก่อน ในงานพิธีมงคลสมรสงานหนึ่ง ซึ่งจัดขึ้น
ที่อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ครอบครัวของพลอยแสงได้รับเชิญ ให้ไปร่วมงานแต่งงานของญาติชั้นใกล้ชิดคนหนึ่ง เจ้าสาวเป็นบุตรสาวคนโตของคุณอา หรือก็คือน้องชายคนที่สามของคุณอุดมชัย นับเป็นลูกหลานที่ใช้นามสกุล ‘อัญวนิชย์’ ตามบิดา ซึ่งหลังจากนี้แล้วนั้น เจ้าตัวอาจเปลี่ยนไปใช้นามสกุลใหม่ตามสามี หรือยังคงใช้ชื่อสกุลเดิมก็ได้ เพราะกฎหมายไม่ได้บังคับใช้อีกต่อไป

งานพิธีถูกจัดขึ้น ทั้งที่คุณอาสามเองก็รับรู้เรื่องอาถรรพ์ภายในตระกูลดี แต่ในเมื่อทัศนคติต่อความต้องการของลูกไม่ได้ การลองดีกับสิ่งที่มองไม่เห็นจึงเกิดขึ้น มิใช่ที่คนเฒ่าคนแก่ต่างพากันทัดทานด้วยความห่วงใย ทว่าคนรุ่นใหม่ที่ไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ ซ้ำยังมองเห็นเป็นเรื่องมง่ายเหลือแหล่ เลือกที่จะเพิกเฉยเพื่อเดินหน้าตามความประสงค์แห่งตน

พลอยแสงในเวลานั้นเองก็ไม่ได้มีความเชื่อ เธอเป็นเหมือนกับพวกลูกพี่ลูกน้องรุ่นวัยไล่เลี่ยกัน อีกทั้งตั้งแต่เกิดมา ตนก็ยังไม่เคยประสบพบเจอกับเรื่องลึกลับเลยสักครั้ง ไม่เคยพานพบหรือแม้แต่สัมผัสกับวิญญาณบรรพบุรุษ ตามอย่างที่คนอื่นเล่าลือกล่าวอ้างถึง

และถ้าหากงานแต่งงานของลูกพี่ลูกน้องในวันนี้ ประสบผลสำเร็จผ่านพ้นไปได้ด้วยดี นี่ก็จะเป็นข้อพิสูจน์อย่างแจ่มชัดว่า วิญญาณย่าชวดวันดีไม่มีอยู่จริง คำสาปบ่่าบอเหลืออะไรนั้น..ก็ไม่ได้เป็นจริงตามคำลือปากต่อปากจากพวกผู้ใหญ่

พิธีแลกแหวนสาบานรักตามแบบอย่างตะวันตก ถูกเนรมิตขึ้นอย่างสวยงามริมชายหาด ลมทะเลพัดโชยอ่อนในตอนแรกสร้างบรรยากาศเย็นสบาย แต่ในทันใดเอง ตอนที่เจ้าบ่าวในชุดสูทสีขาวกำลังสวมแหวนให้แก่เจ้าสาว สายลมก็เกิดกระโชกแรงขึ้นมาอย่างฉับพลัน พร้อมกับไม้ปริศนาท่อนหนึ่งปลิวหือมาพร้อมกับแรงลม พาดเข้าอย่างจังตรงศีรษะของเจ้าบ่าวผู้โชคร้าย ล้มฮวบลงนอนกองกับพื้น หมดสติไปต่อหน้าต่อตาเจ้าสาวที่ส่งเสียงกรี๊ดร้องอย่างคนเสียขวัญ

เจ้าบ่าวถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล พิธีแต่งงานและงานเลี้ยงที่รอทำอยู่มีอันต้องล้มเลิกลง ณ บัดนั้น สิ่งแรกที่อาสามหรือพ่อเจ้าสาวทำคือหาฐปมาจุดขอขมาต่อสิ่งที่ไม่เห็น ซึ่งอาจยังวนเวียนอยู่ ณ บริเวณนั้น พลอยแสงเป็นคนหนึ่งที่เข้าไปช่วยปลอบขวัญเจ้าสาว ในขณะที่ญาติผู้ใหญ่เริ่มจับกลุ่มสนทนากันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ต่อเหตุการณ์เลวร้ายที่เพิ่งเกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ

และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของมหาวิบัติล่มงานแต่งงาน เพราะหลังจากนั้น ยังมีผองญาติอีกหลายสิบชีวิต ทอยกันได้รับผลกระทบจากความโชคร้าย ดังมีอุปสรรคเข้ามาสกิดขัดขวางไม่ทางหนึ่งก็ทางใด ไม่ให้หญิงชายหลายคู่ได้สมประสงค์ลงเอยกัน ต่อให้จะเชื่อในเรื่องคำสาปนี้หรือไม่..ก็ตามที

เวลาผ่านไปหลังจากนั้น ประมาณหนึ่งเดือน ก็มาถึงคิวของอรุณสวัสดิ์ กำหนดวันงานแต่งงานแรกไม่สามารถอุบัติขึ้นได้ ด้วยเกิดเหตุเพลิงไหม้โรงแรมซึ่งใช้เป็นสถานที่จัดงาน ก่อนหน้าวันงานเพียงสองวัน ทำให้ทางโรงแรมจำต้องทำการปิดปรับปรุง เพื่อซ่อมแซมความเสียหายกันยกใหญ่ เดือดร้อนว่าที่คู่บ่าวสาวต้องรีบพินหาสถานที่จัดงานใหม่กันอย่างจำละหวั่น นั่นเป็นเสมือนสัญญาณเตือนครั้งแรก แต่ด้วยความดีรันทบหัวแข็งของฝ่ายชาย ทำให้กำหนดการยังคงเดินหน้าต่อ ตามแผนการที่วางเอาไว้ มิใช่ที่พ่อแม่จะเอ่ยทัดทานด้วยความเป็นห่วงสักเพียงใด แต่อรุณสวัสดิ์ก็ไม่สนใจใยดีที่จะรับฟัง

ร่อนการด์ไปทั่วแล้ว ทุกอย่างก็เตรียมการไว้ดีับดีพร้อมสรรพ เหลือแค่แต่งตัวแต่งหน้า จูงมือกันเดินเข้าสู่ประตูวิวาห์ด้วยความสุขสดชื่นในวันรุ่งพຸ່ງนี้ อรุณสวัสดิ์กับรุ่งทิวา ว่าที่คู่บ่าวสาวถึงกับยอมกักตัวอยู่แต่ในบ้านก่อนวันงานหลายวัน ด้วยต้องการหลีกเลี่ยงอุบัติเหตุ หรือเหตุไม่คาดฝันอันใดก็ตาม ที่จะเกิดขึ้นมาเป็นอุปสรรคขัดขวางพวกเขาทั้งสองคน

อนิจจา.. แม่หลบเลี้ยงและระมัดระวังตัวดีเพียงใด แต่โชคชะตาก็ยังลงมืออย่างโหดร้ายกับคู่รักทั้งสองอยู่ดี เมื่อกลางดึกของคืนก่อนวันงานแต่งงานรอบสอง บิดาของรุ่งทิวาก็เกิดอาการโรคหัวใจกำเริบขึ้นมาอย่างกะทันหัน คนทั้งบ้านต้องแตกตื่นร่นว้ายกับการพาร่างผู้นำครอบครัวส่งโรงพยาบาล ซ้ำร้ายยังเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญ ปรากฏว่ามีกลุ่มวัยรุ่นนรกพวกเดียวกัน บางส่วนหลบหนีมาทางด้านหน้าบริเวณสโมสรที่อรุณสวัสดิ์ทำการเข้าสถานที่เพื่อจัดงาน มีคนถูกยิงเสียชีวิตหลายศพ กลายเป็นข่าวดังครึกโครมไปทั่วประเทศ

พ่อเจ้าสาวนอนไม่ได้สติ ยังไม่ฟื้นชิตอันตรายอยู่ในโรงพยาบาล สถานที่จัดงานก็กลายเป็นสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรม ถ้ายังรันดันทุรังจะแต่งงานเสียให้ได้ ก็คงต้องนับว่าใจแข็งกันน่าดู และทั้งนี้ทั้งนั้น งานพิธีต่าง ๆ จะดำเนินไปโดยปราศจากเจ้าบิดามารดาฝ่ายชายเข้าร่วม ด้วยความหวั่นกลัวเข้าครอบงำครอบครัวของอรุณสวัสดิ์เสียแล้ว

ด้วยเหตุนี้งานแต่งงานจึงถูกเลื่อนออกไปอีกครั้งอย่างไม่มีกำหนด รุ่งทิวาผู้ตกอยู่ในอารมณ์โศกเศร้าเสียใจ ถึงกับเย้ยตัดพ้อต่อว่าแฟนหนุ่มเสียมากมาย ทั้งยังยื่นคำขาดถึงโอกาสสุดท้าย ให้อรุณสวัสดิ์ไปจัดการกับเรื่องอาถรรพ์ให้ลงตัวให้ได้ หากจัดงานครั้งที่สามแล้วยังมีอุปสรรคขัดขวางอีก เธอก็ขอเป็นฝ่ายหอบชุดเจ้าสาวที่สุ่สุดสำหรับตัดเย็บมาอย่างดีเพื่อการนี้ไปแต่งงานกับผู้ชายคนอื่นที่มีความพร้อมมากกว่า

-- รักก็ส่วนรัก แต่เกียรติและศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิง ก็เป็นหลักที่สำคัญเช่นกัน -- รุ่งทิวาผ่านพ้นช่วงวัยที่จะใช้ชีวิตโล่ตามหรือบูชาความรัก สิ่งที่คุณผู้หญิงวัยสามสิบอย่างเธอมองหาและต้องการ คือ คู่ชีวิตที่ดี และมีความพร้อมที่สร้างครอบครัวที่อบอุ่นไปด้วยกัน ไม่ใช่แค่ความเพ้อฝันที่จับต้องไม่ได้อีกต่อไป

ถ้าแม้แต่งงานแต่งงานยังทำให้เกิดขึ้นไม่ได้ มันจะมีความสุขได้อย่างไร หากต้องมาใช้ชีวิตคู่อยู่กับผู้ชายที่จัดการอะไรไม่ได้ แม้แต่เรื่องของตัวเอง !

คำขาดที่ถุกยื่นมาของแฟนสาว ทำเอาอรุณสวัสดิ์อยู่ไม่เป็นสุขอีกต่อไป ความเชื่อในเรื่องสิ่งที่มองไม่เห็น มาบัดนี้กลับโยกย้ายเปลี่ยนฝั่งญาติผู้พี่ของพลอยแสงพยายามดิ้นรน ค้นหาและทำทุกวิถีทาง เพื่อให้รอดพ้นจากวิกฤต ฤทธิ์คำสาปประจำตระกูลให้จงได้

ในตอนนั้น พลอยแสงยังหัวเราะให้กับเรื่องเหลวไหล ทั้งมองเห็นว่า ใครต่อใครต่างพากันวิตกกังวลไปเอง

จนกระทั่ง เรื่องประหลาดที่วุ่นวายนั่น มันดันเกิดขึ้นกับตัวเธอเองเข้าบ้างแล้ว..

“เรื่องความรักเป็นไปได้อะไร ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับคนรักยังคงราบรื่นดี แต่อย่าคาดหวังเรื่องแต่งงาน เพราะมองดูแล้ว.. มันยากมากที่จะเกิดขึ้นได้ มีดวงวิญญาณที่เก่าแก่มากคนหนึ่ง คอยขัดขวางเอาไว้ทุกทาง เว้นเสียแต่ว่า คุณจะสามารทำให้ในสิ่งที่เขาต้องการได้ เขาถึงจะยอมให้คุณสมหวัง”

หมอดูชื่อดังที่ขึ้นชื่อลือชาเรื่องแม่นยำราวกับตาเห็น เอ่ยทำนายทายทักด้วยสีหน้าแสดงความหนักใจ พลอยแสงที่ติดตามเพื่อนมาเพราะทนเสียงรบกวนรบกวนเข้าหูไม่ได้ ถึงกับขนลุกชูขึ้นมาทันทีทันใด กับคำพูดของนักพยากรณ์สาวใหญ่วัยกลางคนตรงหน้า

หันมองหน้าเพื่อนสนิทอย่างนิ่งงันสงสัย เพราะบางทีอีกฝ่ายอาจมีหลุดแพร่พรายเรื่องดังกล่าวมาก่อนหน้านี้ก็เป็นได้ หมอดูเลยถือโอกาสจับประเด็นนี้ มาเป็นจุดล่อลวงความสนใจจากตน

“มองหน้าฉันทำไม ยัยพลอย แม่หมอตานดูดวงแม่นยำมากเลยใช้ไหมละ ขนาดแถมครั้งแรก พูดยังกะมีตาทิพย์ มองเห็นชัดทะลุไปถึงไหนต่อไหน อูย.. ฟังแล้วขนลุกเลยละ”